

LÁ THƯ MỤC VỤ

Chúng ta lại mừng lễ các Thánh Tử Đạo Việt Nam, bốn mạng cộng đoàn vào Chúa Nhật tuần này. Trong lớp kinh thánh tối thứ ba vừa qua, tôi đã hỏi các học viên: quý vị kính phục một vị thánh tử đạo Việt Nam về điểm nào? Không một học viên nào trả lời vì không ai nhớ tiêu sử một vị thánh tử đạo Việt Nam nào cả. Nên hôm nay tôi xin chia sẻ một bài viết trên internet tựa đề “Sống đạo hay chết vì đạo” của một tác giả vô danh để chúng ta cùng suy gẫm.

Theo truyện kể, thì thánh Giuse Xuyên Giám mục địa phận Trung Đàng ngoài, đã được phúc tử vì đạo ngày 28.10.1858, ngài đã bị xử án lăng trì, nghĩa là bị chặt chân chặt tay và bị cắt thịt ra từng mảnh. Tương truyền rằng khi thọ án ngài đã có những lời ta thán những kẻ hành hình ngài là độc ác. Nên vì câu nói ấy mà mãi tới ngày 29.04.1951 ngài mới được tôn lên bậc chân phước.

Truyện thuyết trên đây có thể không đúng với sự thật, nhưng dù sao nó cũng nhắc nhở chúng ta về điều này: Người tử đạo không phải là một anh hùng theo kiểu các anh hùng khác của nhân loại.

Thật vậy, các vị tử đạo không phải là những anh hùng ngã gục trên chiến trường với vũ khí trong tay, trong một cuộc chiến chống lại quân thù. Các ngài là những con người không biết thù ghét, mà cũng không được thù ghét bất cứ ai, trái lại luôn luôn tuân giữ mệnh lệnh Chúa Kitô truyền là “Yêu thương kẻ thù và cầu nguyện cho những kẻ ngược đãi mình”. Nếu các ngài có phải chiến đấu, thì đó là chiến đấu chống lại sự hèn nhát, khiếp sợ của chính mình.

Vì thế, nếu có một người nào bị giết, tuy trên danh nghĩa vì đạo, nhưng lại căm thù những kẻ bách hại mình, hay kiêu hãnh tự phụ vì tính anh hùng của mình, thì người đó không thể nào là thánh được, mà cũng lắm chỉ có thể được coi như một anh hùng thôi. Cũng vì lý do đó mà Giáo Hội Công giáo không bao giờ chấp nhận các tin hữu của mình tự sát, ngay cả trong trường hợp gọi là để bảo vệ đức tin hay Giáo Hội.

Nói cách khác, người Kitô hữu được mời gọi trước hết để sống đạo, chứ không phải chết vì đạo, bởi vì Thiên Chúa là Chúa của sự sống, chứ không phải là Chúa của sự chết. Đàng khác, nếu chúng ta sống đạo đúng theo đòi hỏi của Tin Mừng, nghĩa là sống trọn tình bác ái đối với tất cả mọi người, thì cái chết chúng ta cũng có ý nghĩa là một cái chết vì đạo. Bởi lẽ chết vì đạo, trước hết phải là chết vì lòng yêu mến.

Các thánh Tử Đạo Việt Nam xứng danh là những vị tử đạo theo cả hai nghĩa: Các ngài đã chết để tỏ lòng trung thành với Chúa, với Giáo Hội, nhưng các ngài cũng chết vì tình yêu mến, yêu Chúa, yêu Giáo Hội, và yêu cả những người bất bớ và làm khốn mình. Các ngài đã không thù ghét, không nguyên rủa, mà có khi còn tỏ lòng biết ơn vì vô tình họ đã trở thành những người Thiên Chúa dùng để ban phúc tử đạo cho các ngài.

Hành động cao cả và tuyệt vời trên của các thánh tử đạo, như thế, phải là kết quả của những tháng ngày sống niềm tin yêu và thâm nhuần đạo đức. Không phải một sớm một chiều mà một thẳng quý có thể trở nên một vị thánh. Không phải hễ có bất bớ là mọi người đều có thể tử đạo, bởi vì sống sao chết vậy, cây xiêu chiều nào sẽ đổ theo chiều ấy.

Kinh nghiệm cho hay mỗi khi có những khó khăn xảy ra, thì rất nhiều kẻ đã trở cờ, chối bỏ Chúa. Họ chối bỏ Chúa chỉ vì chén cơm manh áo, họ chối bỏ Chúa chỉ vì một chút địa vị xã hội, họ chối bỏ Chúa chỉ vì muốn chạy theo những dục vọng thấp hèn. Thế nhưng, lý do chính yếu, giống như phần chìm của tảng băng, đó là họ đã không thực sự sống đạo, đã không thực sự sống niềm tin của mình. Cũng giống như khi xây nhà, nếu không đổ nền, đổ móng cho vững chắc, thì chẳng bao lâu căn nhà sẽ bị sụp đổ.

Vì thế, chúng ta nên hiểu tử đạo theo một nghĩa rộng, đó là làm chứng cho Chúa. Chúng ta có thể làm chứng cho Chúa bằng hành động, bằng việc làm, bằng chính cuộc sống đạo đức và thánh thiện, bác ái và yêu thương của chúng ta. Đó chính là cái nền tảng vững chắc để xây dựng tòa nhà đức tin. Chính trong ý nghĩa này mà Mẹ Maria đã được gọi là Nữ vương các thánh tử đạo, mặc dù Mẹ đã không đổ máu để làm chứng cho đức tin của mình.

Hãy tập sống tinh thần tử đạo bằng cách thực hiện những điều tốt lành, bởi vì mỗi khi hành động như vậy là chúng ta đã tuyên xưng niềm tin của chúng ta. Hơn thế nữa, mỗi hy sinh chúng ta chịu trong khi phục vụ và giúp đỡ người khác sẽ là như một giọt máu tử đạo chúng ta đổ ra từng giây và từng phút để làm chứng cho Chúa.

Hãy sống đạo, sống niềm tin của mình. Nếu cha ông chúng ta đã tuyên xưng niềm tin bằng cái chết anh hùng, thì khi sống đạo, chúng ta cũng tuyên xưng niềm tin của chúng ta bằng chính cuộc sống ngập tràn tình bác ái yêu thương của chúng ta.

Lm Nguyễn Mộng Huynh